

[Gammelgaard]

man altså, at regeringen har fremkaldt en situation, der gør det muligt at bruge store nye statsudgifter og give store lønførhøjelser. Hvor er logikken?

Bliver socialdemokratiet da aldrig klogere? Man kan blot se på resultaterne: da socialdemokratiet var ved magten, gik det hele tiden ned ad bakke. Vi havde rekord i prisstigninger, og det gik helt galt med beskæftigelsen. Nu er prisstigningerne halveret, og arbejdsløsheden er for nedadgående.

Ændringen er kommet, fordi vi nu sætter tæring efter næring, fordi vi bygger på, at erhvervslivet skal kunne producere os ud af vanskelighederne. Fordi vi har gjort op med overbud, restriktioner og værdiløse stigninger i pengeløn.

Op så kommer socialdemokratiet minsanden og foreslår, at vi skal vende tilbage til den gamle politik igen! Det er socialdemokratiets svar på regeringens udspil. Med andre ord: der er intet alternativ.

Jeg står her med et papir, som den socialdemokratiske ordfører i går forsøgte at få vedtaget som beslutningsforslag i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Det skulle indeholde et alternativt socialdemokratisk forslag til indgreb i overenskomstsituationen, men gruppen underkendte beslutningsforslaget. Det forstår man godt, når man ser indholdet. Selv den socialdemokratiske folketingsgruppe har indset, at socialdemokratiets politik ikke kan bruges til at standse konflikten. Befolkningen har kun én mulighed, kun ét håb for at få standset denne ulykkelige konflikt, og det er regeringens forslag. Socialdemokratiets er ubrugeligt.

Nu hører vi igen bemærkningerne fra den såkaldte arbejderbevægelse om, at vor politik vil få arbejdsløsheden til at stige. Det siger socialdemokratiet jo altid. Det sagde de i valgkampen for godt et år siden, og det sagde de de det meste af året 1984, alt imens flere og flere kom i arbejde og arbejdsløsheden faldt på grund af regeringens politik. Sådan vil det også gå denne gang. Regeringens politik vil sikre større beskæftigelse, flere kommer i arbejde, arbejdsløsheden falder, men forinden skal vi altså endnu en gang høre den socialdemokratiske påstand om det modsatte.

Kendsgerningen er, at den største sociale forbedring som følge af helhedsløsningen er den fortsatte forøgelse af beskæftigelsen. Sta-

dig flere vil komme i arbejde. Den positive udvikling, vi har oplevet i beskæftigelsen gennem det sidste år, vil fortsætte. Arbejdsløshedstallet vil derfor blive reduceret og vil ved udgangen af dette årti udgøre ca. 230.000, hvilket er et fald på ca. 30.000 i forhold til det nuværende.

Hvis vi ser på det såkaldte, må vi kalde det, alternative socialdemokratiske forslag, ja, hvori består så det? Man ønsker en over dobbelt så stor lønomkostningsudvikling som den af regeringen foreslåede samt en række andre forslag vedtaget. Hvad vil resultatet blive, hvis denne løsningsmodel gennemføres? Arbejdsløshedstallet vil stige til omkring 300.000 ved slutningen af dette årti, altså mere end 60.000 flere arbejdsløse, end hvis regeringens forslag gennemføres. Lønmodtagerens disponible realløn vil blive markant dårligere grundet øget inflation og øgede skatter og afgifter, som utvivlsomt må følge i kølvandet på de socialdemokratiske forslag, hvis landet ikke fuldstændig skal miste sin økonomisk-politiske handlefrihed grundet på øget gældsætning til udlandet.

Den stramme finans- og indkomstpolitik, som er indeholdt i forslaget til helhedsløsning, vil bane vejen for et yderligere rentefald. Det er ikke urealistisk at forudse et sådant i de kommende måneder. Det vil forstærke opsvinget i form af flere investeringer, øget produktion og oprettelse af titusinder af nye arbejdspladser. Et større kapitalapparat vil skabe forudsætningen for større eksport. Op igennem 1970erne var problemet jo netop, at produktionsapparatet var for lille. Der var simpelt hen ikke overskud til eksport. Langt størstedelen af produktionen blev forbrugt indenlands. Det er de forsømte investeringer i 1970erne, der nu skal virkeliggøres.

Helhedsløsningen er en klar manifestation af regeringens økonomiske genopretningspolitik. Regeringens fastsatte målsætning fra dens tiltræden kan opretholdes. Det betyder, at vi ikke alene kan se frem til, at ledigheden vil fortsætte med at falde de kommende år, men også at betalingsbalanceunderskuddet vil være ude af verden i slutningen af 1988, samt at statens finanser vil være i balance ved udgangen af dette årti.

Et helt afgørende element i helhedsløsningen er indkomstpolitikken. Den ramme, helhedsløsningen fastlægger, vil bringe den danske lønudvikling flere procentpoints under